

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) o uchylenie decyzji z dnia 18 stycznia 2005 r. nr 05/399 w przedmiocie oddalenia zażalenia,
- 2) o uchylenie, o ile konieczne, dorozumianej decyzji odmownej w przedmiocie wniosku skarżącej o udzielenie pomocy z dnia 28 listopada 2003 r., jak również dorozumianej decyzji odmownej w przedmiocie oddalenia wniosku skarżącej o udzielenie pomocy z dnia 23 grudnia 2003 r.,
- 3) stwierdzenie, iż skarżąca została w ramach swej służby poddana mobbingowi,
- 4) nakazanie pozwanej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 100.000 euro (sto tysięcy euro) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, z zastrzeżeniem jej podniesienia lub ponownego oszacowania w związku z doświadczanym mobbingiem uwzględniając, iż przyszłość skarżącej jest całkowicie niepewna oraz fakt, iż poważnie pogorszył się jej stan zdrowia,
- 5) zastrzeżenie wszelkich obowiązków o charakterze prawnym w szczególności prawa o udostępnienie protokołów z przesłuchania świadków takie jak określone uwagami Investigation and Disciplinary Office (IDOC) (Biuro dochodzeń i spraw dyscyplinarnych) z dnia 07.01.2005 r.
- 6) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka Komisji skierowała do swych przełożonych o dwa wnioski o udzielenie pomocy, z dnia 28 listopada 2003 r. oraz z dnia 23 grudnia 2003 r. podnosząc, iż jest ona ofiara mobbingu w swym środowisku pracy. Skarżąca kieruje swą skargę przeciwko oddaleniu dwóch powołanych wniosków, jak również wniesionej przez nią w konsekwencji zażalenia.

Na poparcie swego wniosku, skarżąca podnosi, iż w obliczu rozmiaru zadań powierzonych jej przez przełożonego, jak również treści wiadomości elektronicznych przez niego przesłanych, niezaprzeczalnie została ona poddana rzeczywistemu mobbingowi. Tym samym zaskarżone decyzje naruszają art. 12 regulaminu pracowniczego.

Oddalenie złożonych przez nią wniosków o udzielenie pomocy narusza w jej opinii art. 24 regulaminu pracowniczego, jak i pozostaje w sprzeczności z treścią projektu N. Kinnock'a z dnia 15 października 2003 r., którego przedmiotem była polityka w zakresie mobbingu. Ponadto skarżąca podnosi brak uzasadnienia decyzji z dnia 18 stycznia 2005 r., naruszenie zasady zakazu postępowania arbitralnego, nadużycie władzy, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań jak i zasady „patere legem quam ipse fecisti” a także naruszenie obowiązku dbałości o dobro urzędnika.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Roberta Steinmetza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-155/05)

(2005/C 155/51)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Roberta Steinmetza, zamieszkałego w Luksemburgu, reprezentowanego przez adwokat Joëlle Choucroun, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- 1) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 stycznia 2005 r. zawierającej odpowiedź na zażalenia skarżącego nr R/376/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz R/857/04 z dnia 20 sierpnia 2004 r.,
- 2) nakazanie Komisji zwrotu na rzecz skarżącego kwoty 26,19 euro,
- 3) zasądzenie na rzecz skarżącego symbolicznej kwoty 1 euro tytułem szkody niematerialnej poniesionej wskutek wydania zaskarżonej decyzji,
- 4) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszym postępowaniu sprzeciwia się nieuwzględnieniu przez AIPN złożonego przez skarżącego żądania zwrotu kosztów podróży służbowej w wysokości 26,19 euro, do wysokości której to kwoty niesłusznie zajęto jego wynagrodzenie za marzec 2005 r. Sprzeciwia się on również odmowie uwzględnienia wniosku o udzielenie pomocy złożonego na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego.

W tym względzie skarżący przypomina, że w dniu 29 lipca 2003 r. uczestniczył on w odbywających się w Brukseli pracach komisji konkursowej, której był przewodniczącym. Do miejsca przeznaczenia dostał się on przy pomocy wynajętego samochodu udostępnionego mu przez Komisję. Po powrocie do Luksemburga zatankował on samochód do pełna, a u podstaw niniejszej skargi legł zwykły błąd na paragonie polegający na wydrukowaniu nieprawdziwej godziny.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący wskazuje na:

- naruszenie art. 24, 62, 64 i 71 regulaminu pracowniczego oraz art. 11 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, jak również naruszenie przepisów „Przewodnika w zakresie podróży służbowych” (Decyzja Komisji z dnia 23 maja 2003 r.) oraz „Przewodnika przeznaczonego dla likwidatorów kosztów podróży” z marca 2003 r.,
- naruszenie obowiązku ochrony uzasadnionych oczekiwań,
- oczywiste błędy w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Dimitrę Lantzoni przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-156/05)

(2005/C 155/52)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Dimitry Lantzoni, zamieszkałej w Luksemburgu, reprezentowanej przez adwokata Michèle Bouché, przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie decyzji komitetu do spraw sprzeciwów z dnia 8 marca 2005 r. oddalającej dwa wniesione przez nią w dniu 22 września 2004 r. sprzeciwy dotyczące, odpowiednio, przyznania jej punktów awansowych za 2002 r. oraz odmowy jej awansowania w 2003 r.,
- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W listopadzie 2003 r. skarżąca, będąca urzędniczką strony pozwanej, została powiadomiona o nieprzyznaniu jej punktów

awansowych. Skarżąca wniosła od tej decyzji sprzeciw uzasadniony faktem, że jej sprawozdanie z oceny nie było sprawozdaniem ostatecznym w chwili przyznawania punktów awansowych. W następstwie tego sprzeciwu oraz poprawienia sprawozdania przez osobę dokonującą powtórnej oceny w postępowaniu odwoławczym, przełożony skarżącej po raz drugi rozpatrzył jej sprawę pod kątem ostatecznego sprawozdania, ale ponownie podjął decyzję o nieprzyznaniu jej punktów awansowych za 2002 r. Niniejsza skarga wniesiona jest na tę ostatnią decyzję oraz na decyzję o odmowie jej awansowania w 2003 r.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca powołuje oczywisty błąd w ocenie, wynikający z rzekomego braku spójności między decyzją o nieprzyznaniu punktów awansowych oraz oceną zawartą w jej sprawozdaniu z oceny. Skarżąca stwierdza również, że strona pozwana nie dokonała porównania jej zasług z zasługami wszystkich urzędników instytucji mających prawo do ubiegania się o awans, lecz wyłącznie z zasługami innych urzędników w jej wydziale, naruszając w ten sposób zarówno art. 45 regulaminu pracowniczego, jak i punkt 8 załącznika do decyzji Trybunału w sprawie awansów. Skarżąca zarzuca również występowanie nieprawidłowości w opinii komitetu do spraw awansu, a mianowicie nieprzestrzeżenie spornego charakteru postępowania oraz prawa do obrony.

W odniesieniu do sprzeciwu od decyzji o nieprzyznaniu awansu, skarżąca utrzymuje, że treść jej sprawozdania nie uzasadnia w żaden sposób zatrzymania jej kariery zawodowej, tym bardziej, że postawione jej w sprawozdaniach z oceny zarzuty są niejasne i nieuzasadnione.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2005 r. przez Hoechst AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-161/05)

(2005/C 155/53)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 25 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Hoechst AG, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowanej przez adwokatów M. Klusmanna i U. Itzena, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.